

Nincs rajta

virágok engedik el kezemet a jeges parton
évekig préselődtek vaskos lexikonok lapjai között
dimenzióvesztett életük latinul zajlik tovább

jobb lett volna ha elragadja őket az áramlás
nézek utánuk bánatosan
de ez egy novemberi tófürdő
mozdulatlan homokos fövénye

nevetségesen kicsit lehet hajítani
a légyszárú bio-díszletekkel egy
szomorú történetben
felszínen lebegve apró összegörnyedő
testeknek hatnak eláznak elnehezülnek

kinőhetetlen ünnepi ruhák sosem
viselt rugdalózók fulladoznak
valamivel lassabban
mint azt elfelejteni lehetséges

mintha betűket rajzolnának a hátamra
érezem a szöveten keresztül is
összeolvasom őket de kimondva
egy holt nyelv legritkábban használt
szavának tűnnek

tükröt tartok a szád elé
de nem ajkad ívét akarom hogy lásd
hanem hogy megértsd nincs rajta pára
nincs rajta semmi pára

Fantomfájdalom

még tartja magát az indiánnyar
de a hajnal már forró kályhára cseppentett
folyadék s a rágcsálók minden rést
felkutatva próbálnak bejutni a házakba

megingathatatlanul hideg lettél
vadkacsák lábai ilyenek a hajnali vizekben
világgá mentem volna legszívesebben
mikor először éreztem ezt a kásásodó
lassulást

a mezőig jutottam ahol a megugrasztott
vadak fekhelyére kuporodtam
s markomba gyűjtöttem ott felejtett hőjüket
a talajhoz simuló növényzetből

éretlen dolog menekülni
jósolni az állé fatörzseire fújt neonpink
számokból tollasütők nyelébe
énekelni a gyermekkort

hazamenni felnőtt de annál kevésbé dicsőbb
útközben egy munkáskesztyűt
találtam az úttesten ott hánykolódhatott
hetek óta üresen újra és újra elgázolták

dermesztően élettelen volt
mint a lakás az utolsó estén
amikor még nem fűtök be
egy kéz hiánya nem tölthet be semmi űrt

szerettem volna bőrömön át
beleereszteni az állatok tiszta testmelegét
de tenyeren csak egy vándormadár
talpának rideg érintése ült

Kötőtű

délutáni tárgyak körvonalai
vergődnek láznak ne kelljen folyton
önmagukba visszatérniük
eltékozolt napok maradnánk még kicsit
azok melyek mint a szénsav a rosszul lezárt
ásványvizes palackból a kupak mentén
úgy somfordáltak el

a szekrény oldalán magasságmérő
csíkok kúsznak egyre feljebb
filccel húzták gyerekfejek fölött közvetlenül
az időmérés legkisebb mutatói
ezek fordulnak leglassabban és fájnak
legjobban néha lábujjhegyre áll
a változás begyorsulni látszik

úgy kellene legyen hogy az évszakok
elveszítsék ócska szimbolikájukat
ne az ismétlődés csak a hinta szédítsen
nem lassuló örökre lendülő
a kánikulában lopjuk az utak mentén
a tejes kukoricát s otthon este fogunk közé
szoruljanak a sárga csillagok

a szinonimaszótárban tizenegy
változatot találtam a szemre
egyik sem képes leírni hogy a mámor
egy pulóver melyből a szálakat húzva
szemenként bomlik le a varázslat

Juhász Róbert 1980-ban született Zalaszentgróton. Németnyelv- és irodalomtanár, művei többek között megjelentek a *Hévíz*, *Alföld*, *Tiszatáj*, *Bárka* hasábjain. Az idő elsősorban várakozni tanította meg. Szerinte minden attól függ, mivel töltjük a várakozást.